

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Doktor Ix

Citation: Larsen, Karl: "Doktor Ix", i Larsen, Karl: *Doktor Ix*, Gyldendalske Boghandels Forlag, 1896, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_04-shoot-idm140635357522064/facsimile.pdf (tilgået 13. maj 2024)

Anvendt udgave: Doktor Ix

Skønnere Øjeblikke gaves ikke i Livet end de, hvor det, som hændte, satte Erindringsbølger i Bevægelse, der vuggede og bar en til et Stade med rigtig vid og klar Udsigt. Det følte han, som han her laa, at naar han havde kunnet skrive Arbejder, der bragte nye Resultater og med Rette fik Mennesker til at vende sig om efter dem, saa skyldtes det selvfølgelig ogsaa, at han kendte sit historiske Haandværk til Gavns, og at han var flittig, havde denne Evne til at gøre sig bevidstløs for alt andet end den Fantasierden, som var hans Arbejde; men hans Snilles Forskelampe, den, som kastede glimtende Lys ind i Irgange, der siden maatte banes møjsommeligt, Fod for Fod, det var hans Evne til at føle med andres Sjæle og granske i dem og i sin egen. Fra sin tidligste Tid havde han ejet denne Trang; mange Kvinder havde følt sig dragne af den og stødt bort ogsaa . . . ingen havde kunnet fylde ham saa ganske som Kvinder og var bleven overflødige igen saa hurtigt . . . ingen havde skærpet hans Sjælesans som de og lært ham saa meget om Mennesker . . . ja, og om Kærlighed, som det hed. Kærlighed, noget besynderlig

noget, som Mennesker havde gjort en Religion ud af . . . en Gud med tusinde Dobbeltansigter . . .

Det ringede paa hans Dør.

Falk sprang straks op. Hvem ringede paa hans Dør saa sent? Klokken gik til tolv! — Han hørte sin Værtinde tale i Korridoren. At hun ikke var gaaet til Ro endnu! — Der lød en fremmed Stemme; nogen blev lukket ind; det bankede paa Døren.

«Kom ind!» Falk stod ret op og ned, midt paa Gulvet.

«God Aften!» sagde Doktor Ix med sit høflige Smil.

«Hvad vil De?» var det lige ved at ryge ud af Falk.

«Undskyld,» faldt Ix ind, «De forbavses vist højligt over mit Besøg; men maa jeg spørge, er det ikke Deres Stok?» Og han rakte Falks Spadserestok frem imod ham.

«Jo —».

«Aa,» faldt Ix ind, «nu ser jeg allerede min . . .» Han nærmede sig Bordet, hvor den elegante Stok endnu laa ved Siden af alle Brevene. Falk greb den, men lagde uvilkaarligt noget over Papirerne.